

RAT U KOREJI

SITUACIJA NA KOREJSKOM FRONTU

Front je i dalje ostao nepromenjen. Na njemu retko vlada potpuno zatišje ali i pored izvesne aktivnosti svaka je strana uspjela da održi svoj teren. Akcije na kopnu izražene su u obostranom artiljeriskom i minobacačkom dejstvu, koje ima za cilj rušenje, uznemiravanje ili razbijanje neprijateljskih priprema. Aktivnost trupa na zemlji ogleda se u lokalnim akcijama, kojih ima duž celog fronta, ali koje, sem zarobljenika i eventualnih rušenja neprijateljskih fortifikacijskih objekata, nisu dovele ni do kakvih bitnih promena. Jedna od ovakvih akcija, preduzeta od strane trupa UN, koja sama po sebi ne pretstavlja ništa naročito, ali koja je čudnim slučajem zatalasala javno mnjenje i bila predmet ispitivanja od strane Odbora za vojna pitanja Senata SAD, bila je operacija »Ukus« (Smack). Naime, u nizu redovnih nasilnih izviđanja, koja se izvode duž celog fronta snaga UN, izvedena je i ova akcija od strane jedne čete 31 pešadiskog puka iz sastava 7 američke divizije, na zapadnom delu fronta. Pomenuta četa imala je da napadne i zauzme vis *Krompir*, na kome se nalazila kineska objavica, da poruši tunel koji je spajao bunker na tom visu sa pozadinom i da privede zarobljenike. Napadu čete imala je da prethodi jaka artiljeriska i avijacijska priprema. Pokret čete preko *ničije zemlje*, do izbijanja na sam vis, trebalo je da potpomaže 15 tenkova, a baraž artiljerije, minobacača i avijacije imao je da pruži zaštitu od neprijateljskog protivnapada. Operacija je bila pripremljena unapred. Njeno izvođenje imali su da posmatraju iz istaknutog bunkera na samom frontu neke najviše vojne starešine i visoke ličnosti koje su došle iz Vašingtona na obilazak fronta. Operacija je započela i razvijala se uglavnom kako je bila predviđena, s tim što cilj nije bio u potpunosti postignut; tunel je bio srušen ali nijedan zarobljenik nije bio priveden. Prema izjavi komandanta 7 američke divizije, general-majora Vejna Smita, četa koja je napadala imala je 3 poginula i 61 ranjenog, dok je neprijatelj imao 35 poginulih i oko 100 ranjenih.

Na ovome bi se sve i završilo da posle ove operacije nije novinarima došao do ruku jedan primerak luksuznog programa za ovu vežbu i na osnovu toga celoj ovoj stvari je bio dat nepotreban publicitet. Američki listovi su ovo prihvatili i svaki je na svoju ruku komentarisao događaje, nazivajući ovu operaciju »smišljenom klanicom«, »štetnim izostankom svakog rasuđivanja«, itd.

Međutim, istragom je utvrđeno da sve ovo nije opravdano i da je preduzeta operacija spadala u redovne akcije na frontu. Što se tiče tehničke strane njenog prikazivanja, ona je prirodna posledica pozicijskog načina ratovanja kod vojski sa bogatim materijalnim mogućnostima. Najзад, postupak novinara može se donekle protumačiti kao odraz američkog javnog mnjenja koje nestrpljivo želi završetak rata u Koreji.

(»Newsweek«, 9 februar i »The New York Times« 1—15 februar 1953)

*

Akcije patrola predstavljaju drugu vrstu aktivnosti na zemlji, koju obe protivničke strane obilno primenjuju i koja predstavlja neophodnost u specifičnim uslovima ove faze rata u Koreji. Kinezi i Severokorejci — u nedostatku avijacije — za službu izviđanja upotrebljavaju isključivo patrole. Pa i trupe UN prinuđene su da za taktičko i borbeno izviđanje upotrebljavaju patrole, pošto su položaji neprijatelja tako dobro ukopani i maskirani da avijacija nije u stanju da ih otkrije i izvidi.

Između frontova protivničkih strana postoji veće ili manje otstojanje, zavisno od terena, pošto je svaka od njih želela da svoj glavni položaj postavi na uzvišenim tačkama. Između glavnih borbenih linija obeju strana nalazi se pojas *ničije zemlje*, koji nije posедnut, ali je tučen od obeju strana. U tom pojasu razvijaju se akcije patrole. Jedna tipična patrola snaga UN obično se sastoji od 15—20 ljudi (među kojima nekoliko izviđača), sa vođom podoficirom, ili oficirom. Zadatak patrole je da prokštari predteren i utvrdi prisustvo neprijatelja, da izvidi njegov položaj, a po mogućstvu i da zarobi neprijateljske vojnike. Rad patrole počinje od pada mraka pa do svitanja, dok je u toku dana zbog jake vatre praktično nemoguć. Kada se patrola dovuče do neprijateljskog položaja, njen izviđački deo sa vođom patrole odlazi u izviđanje, a borbeni deo ostaje za prihvát. U tom momentu rad se mora odvijati u što većoj tišini da ne bi neprijatelj otkrio prisustvo patrole. Ako je u pitanju neka pristupačna neprijateljska objavnica, ili slabo posедnuta tačka, patrola vrši napad u cilju zarobljavanja, inače ostaje prikrivena i vrši izviđanje u cilju prikupljanja podataka o neprijateljskom položaju. Pošto se neprijateljske posедnute tačke obično nalaze na vrhovima čuvika i visova, to se patrola za vreme izviđanja nalazi na njihovim padinama; stoga Kinezi i Severokorejci, kada otkriju ovakvu patrolu, spuštaju ručne bombe da se kotrljaju niz padinu, te da u kotrljanju zakače ljudstvo patrole. Zatim, svetlećim bombama ili raketama osvetljavaju predteren i otvaraju baražnu vatru.

Patroliranje se obavlja svake noći. U ovoj fazi ratovanja u Koreji 50% svih gubitaka na kopnu predstavlja gubitke patrole.

(Daily Mail, 19 februar 1953)

Tenkovi, vrlo ograničeni u primeni pokretnog dejstva i privremeno skoro isključeni za izvršenje proboja i njegovo eksploatiranje, našli su primenu kao oklopljeni bunker. Postavljaju se na važne i pregledne tačke gde se ukopavaju do u visinu kupole. Odatle oni dejstvuju direktnom vatrom na sve neprijateljske ciljeve gde je korisna upotreba položene putanje sa velikom početnom brzinom. Duž borbenog fronta snaga UN, u ovakvoj ulozi raspoređeno je oko 500 tenkova. Na slučaj da neprijatelj prodre u deo položaja na čijem se vrhu nalazi ukopani tenk, potisnuta pešadija se zbija oko njega i uz njegovu pomoć stvara vrlo snažnu otpornu tačku. Međutim, ovakva upotreba tenkova je izuzetna i predstavlja izraz nužde, pošto se njome ne iskorišćava glavna njihova odlika — pokretljivost, ali se u ovakvim prilikama ratovanja pokazala kao efikasna.

(The New York Times, 6 februar 1953)

Divizija Britanske Zajednice Naroda u Koreji počev od marta ove godine počela je svoje pešadijske bataljone da popunjava Južnokorejcima. Obuka, odelo i ishrana Južnokorejaca biće kao i kod britanskih jedinica, dok će plate biti iste kao i kod čisto južnokorejskih jedinica. Ljudstvo južnokorejaca ulazi u sastav britanskih bataljona i stavlja se pod komandu britanskih starešina, a u Štabu Divizije nalaziće se tri južnokorejska oficira za vezu. Bilo je predviđeno da do kraja marta iz centara za regrutsku obuku u sastav britanskih bataljona uđe oko 1.000 Južnokorejaca — za dalju obuku — tako da se ukupna jačina divizije popne na 20.000 ljudi. Ove južnokorejske trupe u sastavu divizije Britanske Zajednice Naroda nose oznaku skraćenice »Katcom« (Korean Attached Troops, Commonwealth).

Ovo je prvi slučaj da se u sastave Britanske vojske uvlači strano ljudstvo. Dosada je bio slučaj da organske jedinice drugih nacija, pod komandom svojih starešina, ulaze u sastav Britanske armije, ili se strani državljani primaju u britanske jedinice kao dobrovoljci.

(The Times, 25 februar 1953)

MORNARICA SAD U KOREJI

Američke pomorske snage angažovane u ratu u Koreji sastoje se iz Sedme flote pod komandom američkog vice-admirala Džozefa Klarka. Nju uglavnom sačinjavaju američke pomorske snage, sa izuzetkom nekoliko ratnih brodova ostalih članica UN i Južne Koreje. Za izvršenje ratnih zadataka Sedma flota je podeljena

u 6 operativnih grupa, od kojih svaka nosi svoju brojnu oznaku i ima odgovarajući sastav prema svome zadatku i nameni. Zadaci i sastav ovih grupa su sledeći:

Operativna grupa 92 predstavlja grupu za snabdevanje i sastoji se od 5 razarača za pratnju brodova-slabdevača (brodova-cisterni) kojih ima 80. Napominje se da nosač aviona mora svakog četvrtog dana dobiti gorivo i municiju.

Operativna grupa 95/1 ima zadatak održavanja blokade i patroliranja duž cele zapadne obale Koreje. Ona se sastoji od 1 nosača aviona za eskortnu službu, 1 krstarice, 6 razarača, 4 fregate i 25 aviona. Sem pomenute američke grupe, blokadu ove obale vrše i jake pomorske snage Britanske Zajednice Naroda.

Operativna grupa 90 predstavlja amfibiske snage sastavljene od 30 brodova za iskrcavanje; stacionirana je na jugoistočnoj obali Južne Koreje.

Operativna grupa 12 predstavlja snage za patroliranje u vodama oko Formoze, a sačinjavaju je 2 razarača i 1 nosač aviona sa 30 izviđačkih aparata.

Operativna grupa 95/2 predstavlja drugu polovinu istoimene grupe, koja takođe ima zadatak patroliranja i održavanja blokade, ali na istočnoj obali Koreje. Ova se grupa sastoji od 1 krstarice, 8 razarača, 10 fregata i 15 minolovaca.

Operativna grupa 77 predstavlja glavnu pomorsku udarnu snagu duž istočne obale, sastavljenu od 3 nosača aviona, 2 bojna broda, 1 krstarice, 18 razarača i 300 aviona. Njen je glavni zadatak presecanje neprijateljskih komunikacijskih pravaca koji idu duž istočne obale — između Hunonama i Vonsana. I železnička pruga, a i glavni drum, vode na tom delu pored same obale, tako da bojni brodovi »Ajova« i »Misuri« mogu da ih tuku sa dovoljne udaljenosti od obale i da ruše železničke stanice i mostove.

Pomorsko vazduhoplovstvo sa nosača aviona, u sporazumu sa kopnenim vazduhoplovstvom, podelilo je Koreju po dužini na dve polovine. Zapadna polovina u koju ulazi i tzv. *Mig-aleja* pripada kopnenom vazduhoplovstvu, a istočna — pomorskom. Većina aviona pomorskog vazduhoplovstva dejstvuje danju, mada se sa svakom nosača aviona i u toku noći šalje po nekoliko aviona da bi neprijatelja držali u pripravnosti. U toku dana pomorsko vazduhoplovstvo izvršuje prosečno po 100 do 150 izlazaka. Ako se očekuje jaka neprijateljska PA odbrana, onda se avioni upućuju u grupama. Tada se obično unapred šalju avioni na mlazni pogon da bi tukli neprijateljske vatrene izvore i utišali PA vatru, a odmah zatim avioni sa klipnim motorima da bi bacili bombe na ciljeve. Posle ovoga pojavljuje se druga grupa aviona na mlazni pogon, sa zadatkom zaštite aviona na klipnim motorima u povratku sa završenog bombardovanja. Načelno, avioni sa nosača aviona svoja dejstva sasređuju na neprijateljske komunikacije.

Ž. R.

(Newsweek, januar 1953)

*

Sedma američka flota u svome sastavu ima i ratne brodove sa uređajima za puštanje dirigovanih projektila. To su sledeći objekti: teške krstarice *Boston* i *Canberra* i podmornice *Cusk* i *Carbonero*. Zasada do upotrebe dirigovanih zrna još nije došlo. Na taj način, Sedma flota je spremna za sve akcije, ako to prilike i situacija budu zahtevale.

(The Army-Navy-Air Force Register, 21 februar 1953)